

den høitærede Minister har givet af Folkethingets Stilling for at faae den nye Dølsning. Det kan imidlertid lidet nytte at disputere eller forhandle med den høitærede Minister om konstitutionelle Bevæggrunde. Naar den høitærede Minister nu efter den anden Dølsning ikke har faaet Indseende af, at hans konstitutionelle Pligter saavel som Landets Velfærd byde ham at forlade denne Stilling, tror jeg, at med ham skal man ikke diskutere, ialtfald om Theorier om Landets Styrelse eller om Fortolkninger med Hensyn til Grundloven. Derimod tror jeg, det kunde være nyttigt i og for sig, om den høitærede Minister lod alle slige Spørgsmaal ligge, som han har reist med Hensyn til sine Fortolkninger af Grundloven og Sammensætningen af Thingene og sin Lust til at sætte disse i Haarene paa hinanden eller Beretningen om, at de ere i Haarene paa hinanden. Lad alle Theorier fare og lad os gaa over paa det rent Faktiske. Det er ialtfald for mig langt mere tilfredsstillende, og der forekommer det mig, at den høitærede Minister og dette Thing under denne Forhandling burde søge at klare deres Døftattelser for hinanden med Hensyn til, hvad den høitærede Conseilspræsident har udrettet, og hvad han, som Stillingen er, mener at kunne udrette for det Land, hvis ansvarlige Styrelse er betroet i hans Hænder. Det forekommer mig, efter at den høitærede Conseilspræsident har fornyet sin Konfliktspolitikk og altsaa givet os suldstændig Berettigelse til at tage Grøndringen fra den gamle Tid op igjen, skjøndt det havde været ønskeligt til mange Sider, om mange af den Slags Ting, som ikke kunne have behagelige Fornemmelser for Mange, kunde dækkes, giver det fuld Berettigelse til at kaste et Blik tilbage paa den gamle Tid, og da spørger jeg Thinget og den høitærede Conseilspræsident, om man ikke nærmest kunde sige, at de 6 Aar, den høitærede Conseilspræsident har staaet for Styrelsen her i Landet, ikke væsentlig ere en spildt Tid for hans Fædreland? Jeg spørger den høitærede Conseilspræsident, om det ikke fremfor nogen anden Conseilspræsident i Danmark er lykkedes ham i den Tid at spille store Summer af gode Kræfter, som gjerne vilde have virket fremad til Held for Landet. Jeg spørger, om det ikke er lykkedes den høitærede Conseilspræsident i Grunden at bringe en Forfludring, om jeg saa maa sige, tilveie i alle politiske Forhold? Det er lykkedes ham at faae Thingene spændte mod hinanden; hvordan det nærmere dermed hænger sammen, skal jeg ikke udtale mig om, thi derpaa foreligger der ikke Prøver efter den hidtilværende Situation. Det er lykkedes ham at faae Strid og Døphjælpelse i Befolkningen, hvilke aldrig have været større. Mig forekommer det, at i sine store Træk taget har der været den Slags Ukrubt paa den høitærede Ministers Vej, som man ikke nogenfinde skal ønske noget Ministerium, selv af

sine værste Fjender. Jeg tror ikke, at vort Land, skjøndt det ofte kaldes et rigt og skjønt Land, har Naad til saaledes at spille sin Tid, som den nu er bleven spildt under den hidtilværende Styrelse af den høitærede Conseilspræsident. Men Spørgsmaalet er nu mindre herom; thi det er sket, og gjort Gjerning staaer ikke til at ændre, men for Tiden er det dog i den Henseende til Nytte, at det giver Erfaring, og Erfaring er en god, men ganske vist ogsaa ofte kostbar Læremester. Men hvorledes har den høitærede Conseilspræsident taget Erfaring af Fortiden? Er det at tage Erfaring af Fortiden at begynde paa anden Dømgang med en Konflikt, man ikke skulde have begyndt paa fra først af, og som man efter min Døftattelse staaer i Begreb med at begynde maasse i stærkere Grad? Jeg ser den høitærede Conseilspræsidents Nærværelse ligeoverfor det nyvalgte Folkething som en Begyndelse i saa Henseende. Det er muligt, at jeg tager feil, det er muligt, at den høitærede Conseilspræsident vil sige, at det er kun, fordi han vil have Leilighed til at hilse paa det nye Folkething og saa vil forlade os. Det kan jo være, det ville vi vel faae at høre i Debatten. Men jeg ser, som sagt, i den høitærede Conseilspræsidents Nærværelse her, at han har taget Fortiden saa meget til Erfaring, at han vil begynde anden Dømgang maasse i en endnu stærkere Grad. Men hvad vil da den høitærede Conseilspræsident? Han maa dog indrømme mig, at vi ere berettigede til at antage, at for ham som for enhver Conseilspræsident gjælder intet andet Hensyn, end hvad der kan bestaa med Landets Vel. Saa spørger jeg da, hvad vil saa den høitærede Minister nu i denne Stilling? Er der den høitærede Minister at kunne styrke, udvikle og befæste Hengivenhedsforholdet mellem Konge og Folk, som er saa vigtigt ikke mindst i smaa Stater, ved sin Politikk? Mener den høitærede Minister, at han kan styrke Tilhøieligheden til Samarbejde og Overenskomst om nyttige og gavnlige Reforme, som skulde være levende tilstede i begge Rigsdagens Afdelinger, ved den Politikk, han nu reiser? Mener den høitærede Minister, at han ude i Landet blandt Befolkningen kan læge disse bitre Stemninger og disse skarpe Adskillelser, der ikke blot finde Sted paa det politiske Omraade, men ofte ere saa skarpe, at de føres ind i den borgerlige Gjerning og gjøre Fortrød til alle Sider i Samfundet? Er der den høitærede Minister, at han kan bringe Lægedom der ved sin nye Politikk, ved sin Konfliktspolitikk? Er der endelig den høitærede Minister, at han særlig kan gavne sit Parti ved denne Strid? Den høitærede Minister har nu paa sin Dølsningspolitikk Aalter offtret otte af sine nærmeste troeste Venner; det er et betydeligt Offer, et Smertensoffer. Men har han gjort sin Sag bedre derved, og har han faaet Bunden til at føre sig paa sin Seilads ved disse Døffer? Ja, det er jo muligt,